

ЕНЕРГОЕФЕКТИВНІСТЬ ТА ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ У ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНІЙ СФЕРІ В КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИКИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Питання зростання вартості енергетичних ресурсів та їх неощадливо-го використання з кожним роком набувають все більшої ваги. Світова спільнота вживає активних дій щодо зменшення негативного впливу людини на довкілля, підвищення ефективності використання існуючих ресурсів та пошуку нових, ефективніших джерел енергії.

Україна має дуже високу енергоємність ВВП. Житлово-комунальна галузь (ЖКГ) України має найвищий потенціал підвищення енергоефективності, оскільки на її частку припадає понад 40% кінцевого споживання енергії, при цьому створюється емісія близько 35% всіх парникових газів, що є загрозливим впливом на оточуюче середовище [1,2]. У системах комунальної енергетики існують величезні втрати, які становлять 22% при виробництві, 25% при транспортуванні та 30% при споживанні тепла [1]. Високе споживання енергії у будівлях складає в Україні у середньому близько 300 кВт×год/м² на рік приведеної опалюваної площі. Зменшення споживання енергії пов'язане з використанням інноваційних техніко-технологічних рішень у будівництві та системах енергозабезпечення.

Стратегічні цілі сталого розвитку України у контексті положень Конвенції Ріо повинні включати концептуальні засади використання природно-ресурсного потенціалу за умов гарантування техногенної та екологічної безпеки. Енергоефективність та енергоощадність як головні чинники розробки національної еколого-економічної політики мають стати важливою складовою національної парадигми сталого розвитку України [3,4,5]. Ідея сталого розвитку відображає й одночасно спонукає до трансформації взаємозв'язку між економічною діяльністю людей і природою як замкнутою екосистемою. Аналіз проектів показує, що інвестиції у енергоефективність приблизно у три рази ефективніші ніж вкладання коштів у нарощування виробництва енергоресурсів. Однак, реформування у ЖКГ пов'язане з, так званими, непопулярними кроками, зокрема, зміною тарифоутворення та створенням більш ефективних енергоринків.

Висновок. Для реалізації потенціалу енергоефективності в Україні необхідна цілеспрямована державна політика, яка має поєднувати тактичні і стратегічні цілі. Реальний стан ЖКГ та впровадження механізмів енергоефективності вимагає: приведення у відповідність законодавства у сфері енергоефективності України до чинного в ЄС; розробка стандартів енергоефективності; перегляд і уточнення положень існуючих державних програм і стратегій у частині енергоефективності з урахуванням міжнародного досвіду; сприяння комерційному виробництву енергії з відновлюваних та альтернативних джерел енергії, співпраці з міжнародними фінансовими донорами в галузі енергоефективності; запровадження ефективної системи економічних санкцій за неефективне використання енергоресурсів.

Список використаних джерел

1. Стратегія енергозбереження в Україні : аналітично-довідкові матеріали / за ред. В. А. Жовтянського, М. М. Кулика, Б. С. Стогнія. — К. : Академперіодика, 2006. — Т. 1. — 510 с.

2. Енергозбереження у житловому фонді: проблеми, практика, перспективи: Довідник / "НДІпроектреконструкція", Deutsche Energie-Agentur GmbH(dena), Institut Wohnen und Umwelt GmbH (IWU), 2006. – 144ст.
3. План заходів щодо виконання зобов'язань в рамках Договору про заснування Енергетичного Співтовариства (затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 3 серпня 2011 р. № 733-р):
4. Національний план дій з охорони навколишнього природного середовища України на 2011-2015 роки (затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 25 травня 2011 року №577-р).
5. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року - Закон України від 21 грудня 2010 року №2818-VI.